

N:o 77.

Uppläst och godkänd hos Första Kammarén den 14 Maj 1872.
— — — — Andra Kammarén den 14 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående förändringar i vilkoren för tillverkning och försäljning af bränvin.

(Bevillnings-Utskottets Betänkande N:o 13 och Sammansatta Stats- och Bevillnings-Utskottets Betänkande N:o 2.)

S. A. K.

I afseende å nu gällande författningar angående vilkoren för tillverkning samt försäljning af bränvin och andra brända eller distillerade spirituösa drycker har Riksdagen, efter pröfning af de i fråga härom vid Riksdagen förekomna framställningar, endast ansett följande förändringar nu böra vidtagas, nemligen i

A) Förordningen angående vilkoren för tillverkning af bränvin.

§ 11.

Med bifall till Eders Kongl. Maj:ts i särskild nådig proposition framställda förslag, har Riksdagen beslutat, att 11 § 2 mom. af förordningen den 26 Juni 1871 angående vilkoren för tillverkning af bränvin skall erhålla följande förändrade lydelse:

Vid utförsel af bränvin, för hvilket stadgad tillverkningsafgift blifvit erlagd, åtnjutes restitution med 81,7 öre för hvarje kanna renadt och med

80 öre för hvarje kanna icke renadt bränvin af normalstyrka, efter hvad i särskild författning är eller varder stadgadt.

Bränvin, hvars verkliga styrka vid en temperatur af + 15 grader å Celsii termometer uppgår till 93 procent alkohol eller derutöfver, anses såsom renadt; hvaremot bränvin, som vid nämnda temperatur befinnes hafva mindre styrka än 93 procent alkohol, är att betrakta såsom icke renadt.

§§ 14 och 17.

För att för bränvinstillverkare möjliggöra användandet af s. k. cisterner äfvensom af större liggare för förvaring af bränvin i nederlagsmagasinen, hvarigenom ingen olägenhet syntes Riksdagen uppstå, så framt föreskrift lemnas, att kärlets hela innehåll skall på en gång aftappas, har Riksdagen funnit en sådan förändring i 14 § 2 momentet böra vidtagas, att det hinder, som i dess nuvarande lydelse ansetts finnas mot användande af sådana större kärl vid bränvinsnederlagen, kommer att försvinna; i hvilket afseende det syntes Riksdagen lämpligast att till ordningsstadgan förvisa de detaljerade föreskrifterna angående journalens förande och såsom i 1 momentet af § allenast hänvisa till nämnda stadga: äfvensom att till ernående af nödig tydlighet i 17 § införa föreskrift, att innehållet af ett kärl får uttagas, under det kärlet i magasinet kvarblifver: och har Riksdagen i öfverensstämmelse härmed beslutat att 14 § 2 momentet skall lyda: Bränvin, som sålunda på nederlag upplägges, skall vara uppmätt och profvad af kontrollören, som öfver nederlaget förer journal enligt föreskrifterna i gällande ordningsstadga för bränvinsbrännerierna i riket; äfvensom att 1 punkten i 1 momentet af 17 § sålunda förändras: Önskar tillverkare bränvin ur nederlaget uttaga, göra derom anmälan hos kontrollören eller tillsyningsmannen, som eger utlemna det belopp, för hvilket tillverkningsafgift blifvit till länets ränteri inbetald; dock endast helt eller hela kärlet eller deras innehåll och för hvarje gång ej mindre än 1000 kannor af normalstyrka.

B) Förordningen angående vilkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker.

§ 12.

Den i denna § åtskilliga gästgifverier å landet tillerkända särskilda utskänkningsrätt har Riksdagen funnit utgöra en betydande inskränkning i den kommunens beslutanderätt i fråga om bränvinsförsäljningens ordnande, hvilken såsom grundsats genomgår den nyare lagstiftningen om bränvins försäljning, hvarföre Riksdagen ansett önskvärdt om denna rättighet kunde på något sätt upphöra. Efter tagen kännedom om uppkomsten af den åt

gästgifvare bibehålla utskänkningsrätt har Riksdagen icke kunnat betrakta densamma såsom åtföljande hemmanet eller egendomen, då såväl stadgandet att denna rättighet kan uppsägas och förverkas af egaren till gästgifveriet som föreskriften att, der flere åboer gemensamt ombesörja gästgifverihållningen, utskänkningsrättigheten vid gästgifveriet är beroende af den åbo, som för tillfället besörjer gästgifverihållningen, tydligen angifver nämnda rättighet såsom helt och hållet personlig. Under dessa omständigheter har Riksdagen icke kunnat finna någon skilnad emellan densamma och den, som i § 7 finnes förbehållen dem, som å bränvinsförsäljning innehafva burskap, vid hvilket förhållande Riksdagen äfven ansett att de föreskrifter, som gälla i fråga om de sednares rättighet, äfven kunna och böra göras tillämpliga på de förres, och att i följd häraf den i 12 § för gästgifveri å landet gällande rättighet till utskänkning må fortfara allenast under den närvarande innehafvarens af gästgifveriet äfvensom under dennes hustrus lifstid och så länge de besörja gästgifverihållningen, genom hvilken tillämpning af nu gällande stadgande kommunerna skulle hafva utsigt att i framtiden kunna inom sig fritt ordna bränvinsförsäljningen.

Med anmälan af Riksdagens förenämnda i afseende å författningen angående tillverkning af bränvin beslutade förändringar, får Riksdagen i underdånighet anhålla, dels att Eders Kongl. Maj:t, med godkännande af desamma, täcktes utfärda författning derom, dels ock att Eders Kongl. Maj:t ville i nåder meddela sådan ändring i 12 § af gällande förordning angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller distillerade spirituösa drycker, att den der för gästgifveri å landet medgifna utskänkningsrätt endast må komma att tillgodonjutas af den nuvarande egaren till sådant gästgifveri samt af hans hustru, så länge någon af dem lefver och gästgifverihållningen vid samma gästgifveri besörjer.

Riksdagen framhärdat etc

Stockholm den 14 Maj 1872.